

D.A. Cramer-Schaap

Kinderbijbel

OUDE EN NIEUWE TESTAMENT

met illustraties van Annemarie van Haeringen

bewerkt en aangevuld door Lieke van Duin

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

OUDE TESTAMENT

De schepping

Heel lang geleden, zo veel jaar geleden als geen mens kan tellen, heeft God de hemel en de aarde gemaakt. De aarde was woest en doods en donker. Maar Gods geest zweefde over het water.

God zei: 'Er moet licht komen.' En er was licht.

God zag dat het licht goed was.

God scheidde het licht en het donker van elkaar. Het licht noemde Hij dag. En het donker noemde Hij nacht.

God zei: 'Het water moet naar één plaats stromen, zodat er droog land tevoorschijn komt.'

En zo gebeurde het. Het droge land noemde Hij aarde. En het samengestroomde water noemde Hij zee.

En God zag dat het goed was.

Maar nu moet je niet denken dat Hij klaar was. Hij wilde zijn schepping steeds mooier maken.

God zei: 'Er moeten bloemen en bomen gaan groeien op aarde.'

En zo gebeurde het. Duizenden bloemen staken hun kopjes omhoog uit de grauwe kluiten. Grassprietjes kwamen uit de grond en bedekten de aarde met een groen grastapijt. Bomen schoten omhoog en droegen vruchten. Alle planten kregen zaden.

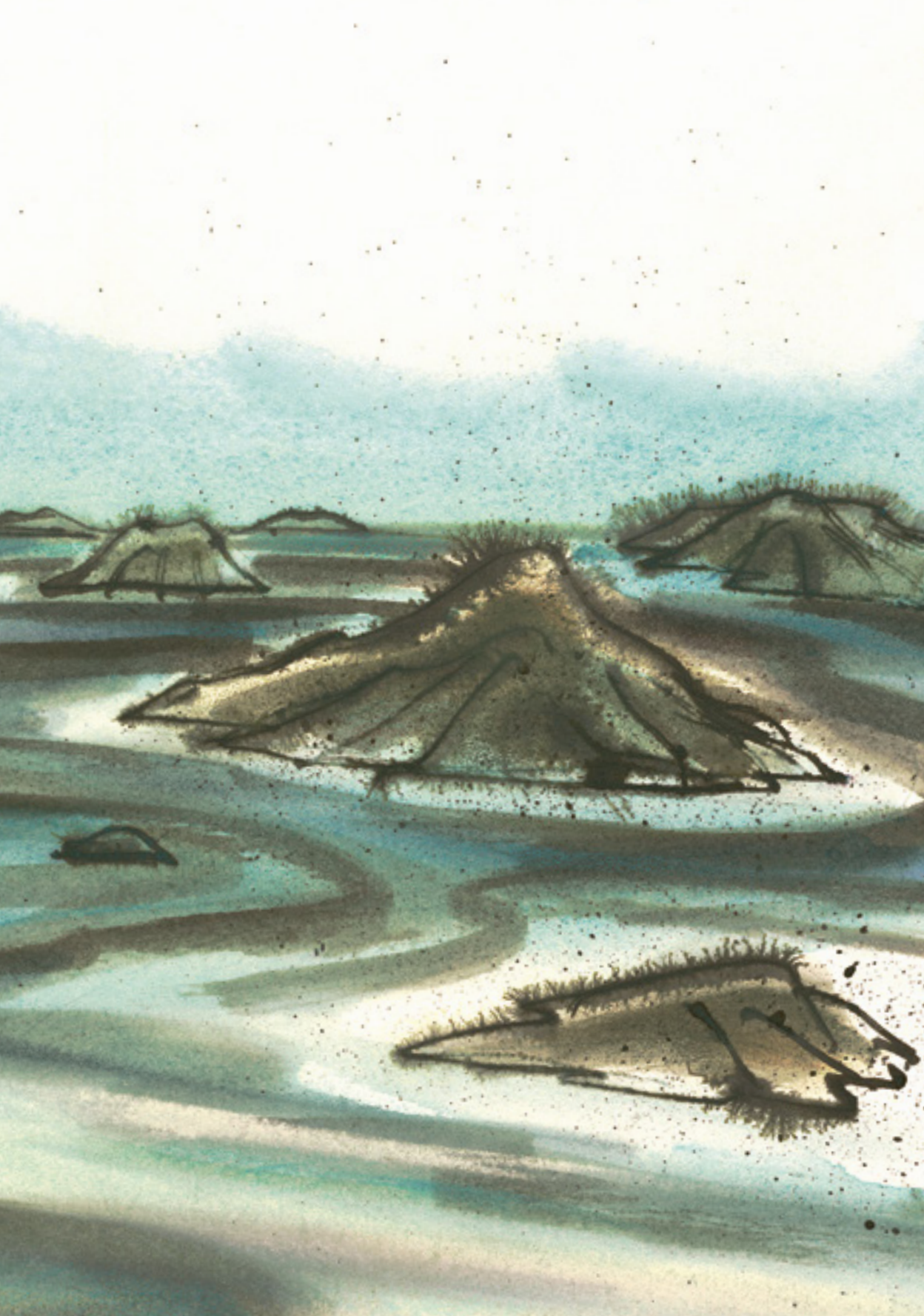
En God zag dat het goed was.

Maar God deed nog meer. Hij zei: 'Er moeten lichten aan de hemel komen. Ze moeten de seizoenen aangeven en de dagen en de jaren. En ze moeten licht geven op de aarde.'

En zo gebeurde het. God maakte de zon voor overdag en de maan en de sterren voor 's nachts. Hij hing ze aan de hemel.

En God zag dat het goed was.

God zei: 'Het water moet wemelen van de vissen. En in de lucht moeten vogels vliegen.'

En Hij schiep walvissen, haringen en kabeljauw in de zee, voorn-
tjes in de plas en stekelbaarsjes in de sloot. Ook maakte Hij vogels:
grote sterke arenden, maar ook kleine winterkoninkjes. Allemaal
waren ze anders. Ieder had zijn eigen aard.

En God zag dat het goed was.

God zei: 'Er moeten dieren op het land komen.'

En zo gebeurde het. Er kwamen wilde dieren, zoals beren in het
bos en leeuwen op de vlakte. Er kwamen konijntjes die holen groe-
ven in de duinen. Er kwamen koeien, geiten en schapen in het veld
en kamelen in de woestijn.

En God zag dat het goed was.

Het allermooiste had God voor het laatst bewaard.

God zei: 'Ik wil mensen maken die op Mij lijken.'

En zo gebeurde het. Hij schiep mensen zoals wij. Aan hen wilde
Hij al het moois geven dat Hij had geschapen. Om er blij mee te zijn,
om het te gebruiken en om er goed voor te zorgen.

God keek naar alles wat Hij gemaakt had.

En God zag dat het héél goed was.

Toen rustte Hij uit.

Dit is het verhaal van de hemel en de aarde.

Zo zijn ze ontstaan. Zo werden ze geschapen.

Het geschenk van God

Als je veel om iemand geeft, vind je het fijn om iets moois voor hem of haar te maken.

God gaf veel om de mensen die Hij geschapen had. Daarom wilde Hij hun een prachtige tuin geven om in te wonen. Maar ze mochten de tuin pas zien als hij af was. Hij koos er een mooi plekje voor uit.

Daar liet God bomen groeien: eiken, beuken en apenbroodbomen. En kastanjabomen vol roze en witte bloesems. Ook de fruitbomen vergat Hij niet. Aan de perenbomen groeiden sappige peren. En wat een grote sinaasappels hingen er aan de sinaasappelbomen!

In het midden stonden twee heel bijzondere bomen. Als je de vruchten van de ene boom at, bleef je eeuwig leven. Dat was de boom van het leven. Maar als je de vruchten van de andere boom at, leerde je het verschil tussen goed en kwaad kennen. Dat was de boom van goed en kwaad.

God maakte bloemen voor de tuin. Rode rozen liet Hij er bloeien en witte sering en gele tijgerlelies. Maar ook kleine madeliefjes en vergeet-mij-nietjes.

Als de grond droog was, viel er regen. Maar de kou mocht er niet binnenkomen!

Na de bomen en de bloemen kwamen er dieren. Witte zwanen zwommen in de vijver. De pauw pronkte met zijn prachtige staart op het grasveld. Bijen zoemden rond de bloemen. En in het donkere bos woonden apen, olifanten, tijgers, herten en eekhoorntjes.

Alle dieren waren vrienden. Ze dachten er niet aan elkaar kwaad te doen.

De mens die God geschapen had, heette Adam. Je begrijpt hoe blij Adam was toen God hem naar die mooie tuin bracht.

‘Adam,’ zei God, ‘jij mag alle dieren in het Paradijs – zo heet deze

tuin – een naam geven. Als je ze dan bij die naam roept, zullen zij je gehoorzamen.’

Daar kwam een kleine vogel met een vorkstaartje aanvliegen. Adam bleef staan. ‘Zwaluw!’ riep hij.

Meteen streek de vogel neer op zijn schouder.

Voor hij wegging, zei God: ‘Ik weet dat je goed voor mijn tuin zult zorgen. Maar onthoud dit goed: van alle vruchten mag je eten. Alleen van die ene boom daar in het midden niet. Want dan zul je opeens weten wat goed en kwaad is. Als je het toch doet, zul je sterven!’

Toen ging God weg.

Adam viel in slaap. Toen hij wakker werd, lag Eva, zijn vrouw, naast hem. Ook haar had God geschapen. Omdat het fijner is om samen te zijn dan alleen.

Ze stonden op en liepen door de tuin. Ze waren allebei bloot en ze schaamden zich niet.

Weggestuurd uit het Paradijs

Wat gingen de dagen in het Paradijs vlug voorbij!

Adam verzon de mooiste namen voor de dieren.

Eva zocht vruchten: frambozen en bosaardbeitjes. Ze plukte kersen, pruimen en mango's. Maar de boom in het midden van de tuin, waarvan zij niet mocht eten, liep ze voorbij. Ze keek er niet eens naar.

Maar een van de dieren had gehoord wat God over die boom gezegd had. Dat was de sluwe slang. Hij wilde Eva overhalen om toch van die boom te eten. Hij ging naar haar toe.

'Eva,' fluisterde hij.

Eva schrok! Ze keek naar boven.

Het was de slang maar. Hij wilde zeker een praatje met haar maken.

'Eva,' zei de slang met zijn liefste stem, 'is het echt waar dat je niet van de bomen in de tuin mag eten?'

'Nee, hoor,' zei Eva, 'we mogen van alle bomen in de tuin eten. Alleen de vruchten van die ene boom in het midden van de tuin mogen we niet eten. God zegt dat je dan sterft.'

'Wat een onzin,' zei de slang. 'Je sterft helemaal niet. Weet je wat er gebeurt als je daarvan eet? Dan weet je het verschil tussen goed en kwaad! Dan ben je net als God. Als je van die boom eet, word je even wijs als God zelf. En dat wil Hij niet!'

'Echt waar?' vroeg Eva. Ze keek naar de boom. Dat zou wat zijn, net zo wijs worden als God! Heerlijk leken die verboden vruchten. Het was net of ze riepen: 'Pluk me toch!'

Wat was het opeens stil! De wind waaide niet meer, de vogels zongen niet. Alles leek te wachten op wat Eva nu zou doen.

Toen strekte Eva haar hand uit. Ze plukte de vrucht! Ze at ervan.

Daar kwam Adam aan.

‘Adam!’ riep ze. ‘Kom gauw! Proef ook. Dan word je net zo wijs als God!’ Ze gaf hem een vrucht van de boom.

Adam zei niets. Hij at ook, net als Eva.

Opeens beseften ze wat ze gedaan hadden. Ze werden bang en zagen hoe bloot ze waren. Ze schaamden zich. Ze regen vijgenbladeren aan elkaar tot twee schortjes. Snel bonden ze die om. Ze voelden zich ongelukkig! Dit was dus het verschil tussen goed en kwaad kennen.

Wat werd het opeens donker! De zon verborg zich achter een grijze wolk. Er stak een wind op.

‘Laten we ons verstoppen,’ fluisterde Eva.

Daar klonk Gods stem: ‘Adam, waar ben je?’

Nu moest Adam wel tevoorschijn komen. Bevend stond hij voor God. ‘Wij verstopten ons,’ zei hij, ‘omdat we niets aanhebben.’

‘Hoe kom je daarbij, Adam?’ zei God. ‘Heb je soms van de verboden boom gegeten?’

Toen probeerde Adam Eva de schuld te geven. ‘De vrouw die U mij zelf gegeven hebt,’ zei hij, ‘heeft mij de vrucht van de boom gegeven en ik heb die gegeten.’

‘Heb je dat gedaan?’ vroeg God aan Eva.

Eva deed net als Adam. Zij gaf de slang de schuld.

Toen werd God bedroefd. Nu moet ik hen wel straffen, dacht Hij. Ik kan niet anders. Voortaan zullen ze heel hard moeten werken om aan eten te komen. Tussen de distels moeten ze voedsel zoeken. Zweetdruppels zullen langs hun gezicht stromen.

Die straf was heel erg! Ze moesten weg uit de mooie tuin. En ze mochten niet meer aan de boom van het leven komen.

Voetje voor voetje gingen ze. Ze rilden van de kou.

Wat had God hen graag teruggeroepen! Maar de straf hadden zij verdiend. Toch wilde Hij nog iets voor hen doen. Hij maakte warme kleren van dierenvellen; die mochten ze aantrekken.

Toen Adam en Eva buiten de poort van het Paradijs gekomen waren, bleven ze verschrikt staan. Voor hen lag een woest en kaal land. Daar zouden ze voortaan moeten wonen.

Voor het laatst keek Eva nog eens om. Ze verlangde nu al terug naar hun tuin. Maar bij de ingang van het Paradijs stonden engelen. Zij bewaakten de ingang met een vlammend zwaard. Het zwaard flikkerde als het bewoog om de weg naar de boom van het leven te versperren. Nu wist ze zeker dat zij door hun ongehoorzaamheid Gods geschenk voorgoed verloren hadden.

Voorgoed? Nee, toch niet. Daarvoor hield God te veel van hen. 'Ooit,' zo zei God, 'zal er iemand komen die sterker is dan het kwaad dat jullie nu hebben leren kennen.'

Dat was een hele troost.

Kain en Abel

Daar loopt een man naar zijn akker. Zijn rug is gebogen. Zijn handen zijn ruw van het spitten. Zo gaat hij elke dag. Door weer en wind.

Die man, je hebt het vast al geraden, is Adam. Heel vroeger woonde hij in het Paradijs. Toen hoefde hij alleen maar namen voor de dieren te bedenken.

En Eva? Eva heeft het ook moeilijk gehad. Ze kon maar niet wenen. Ze had heimwee naar de mooie tuin. Daar bloeiden overal bloemen om haar heen. En ze hield zo veel van bloemen. Hier zag je geen bloemen. En vruchten groeiden er ook niet veel; wel veel doorns en distels.

Gelukkig maar dat ze twee zoontjes kreeg. Die maakten haar weer blij.

Eerst kwam Kain. Hij lag in een hoek van de hut op de vacht van een beer die zijn vader gevangen had.

Vader en moeder zorgden goed voor hem. Maar tijd om met hem te spelen hadden ze niet.

Toen Kain nog maar net kon lopen, nam vader hem al mee naar de akker. Zo leerde hij al jong om op het land te werken.

Kain hield van spitten en zaaien, van water geven en van wieden. Hij kende alle planten. Ook de kruiden die zieke mensen beter maken.

Als vader hem vroeg wat hij later wilde worden, zei hij: 'Boer.'

Kain was wel gauw driftig. Als hij zijn zin niet kreeg, werd hij boos. En dan kon hij flink tekeergaan!

Wat waren Adam en Eva blij toen er nog een zoontje kwam. Ze noemden hem Abel.

‘Wat fijn voor Kaïn,’ zeiden ze, ‘dat hij nu een broertje heeft om mee te spelen.’

Toen ze klein waren, speelden Kaïn en Abel veel samen. Abel was heel anders dan Kaïn. Hij gaf niet zoveel om planten en zaaien. Hij hield meer van dieren. En de dieren hielden van hem. Een lammetje dat al vroeg zijn moeder verloren had, bracht hij zelf met melk groot. Het liep hem overal achterna, als een hondje.

Toen vader hem vroeg wat hij later wilde worden, zei hij: ‘Schaap-herder.’

’s Avonds, als het werk gedaan was en Adam lag uit te rusten, zaten de jongens bij hun moeder. Dan vertelde ze van het Paradijs waar ze had gewoond.

Op een avond vertelde moeder dat ze door de schuld van de slang de mooie tuin verloren hadden.

Kaïn riep: ‘Als ik een slang tegenkom, sla ik hem dood!’

En Abel vroeg: ‘Waarom praat God nu nooit meer met ons?’

‘Dat weet ik niet,’ zei moeder met een zucht. ‘Sinds die vreselijke dag dat Hij ons wegstuurde, heeft Hij niets meer gezegd.’ Abel zat erover na te denken. ‘Al zien en horen wij God niet meer,’ zei hij, ‘Hij geeft ons toch elk voorjaar weer kalfjes en lammetjes.’

‘En tarwe en vruchten en groenten,’ zei Kaïn.

‘Ja,’ zei Eva, ‘dat krijgen we allemaal van Hem.’

‘Ik zou God wel willen laten zien dat we goed zorgen voor alles wat Hij ons geeft,’ zei Abel. ‘Kunnen we niet proberen Hem er iets van terug te geven?’

‘Wat een goed idee,’ zei Eva. ‘Als jullie morgen nu eens samen naar het veld gaan. Kaïn, jij kunt wat volle korenaren meenemen en wat appels van dat boompje dat je altijd water hebt gegeven. Als Abel dan een lammetje slacht, zijn dat jullie geschenken voor God. Je legt ze op de keien die je overal in het veld vindt, en dan steek je ze in brand.’

Kaïn begon te lachen. ‘Dan heeft God er ook niet veel aan,’ zei hij.

‘Ik denk van wel, Kaïn,’ zei Abel. ‘Want als de rook en de geur van de vruchten en het lam opstijgen naar de hemel, zal God begrijpen dat het een geschenk van ons is.’

Kain is jaloers

De volgende ochtend gingen Kain en Abel samen naar het veld waar de stenen lagen. Abel sjuowde met het lam op zijn schouders. Kain droeg voorzichtig de vruchten en korenaren.

In het veld gekomen, stapelden ze grote stenen op elkaar. Zo maakten ze allebei een soort tafel. Een altaar heet dat. Abel slachtte het lammetje en legde het als geschenk op zijn altaar. Kain legde de vruchten en de korenaren als geschenk op zijn altaar.

Maar nu kwam het moeilijkste: ze moesten de geschenken ook nog aansteken.

Dat lukte Abel het eerst. Hij juichte: 'De vacht brandt, Kain!'

Maar het leek net of God Kains geschenk niet wilde hebben. De vruchten wilden maar geen vlam vatten.

Toen werd Kain boos. Je kon het zien aan zijn gezicht, dat rood aanliep. Abel merkte het niet eens.

Maar God zag het wel en waarschuwde Kain.

‘Waarom kijk je zo boos, Kaïn?’ vroeg Hij. ‘Er is toch geen reden om boos te zijn? Wees toch niet jaloers. Als je het goed bedoelt, mag je best wat vrolijker kijken.’

Maar Kaïn deed alsof hij het niet hoorde. ‘Kom, we gaan verder,’ zei hij tegen Abel.

Plotseling begon hij met Abel te vechten. Hij gaf zijn broer zo’n harde klap dat die op de grond viel en stil bleef liggen.

Toen schrok Kaïn. Waarom stond Abel niet op?

Kaïn liep weg. Want hij begreep dat hij iets heel ergs had gedaan. Maar God riep: 'Kaïn, waar is Abel, je broer?'

'Hoe weet ik dat nou?' zei Kaïn. 'Ik hoef toch zeker niet op mijn broer te passen?' Maar hij durfde zijn ogen niet op te slaan. Hij was bang.

Hoor, daar klonk Gods stem weer: 'Je hebt je broer groot kwaad gedaan, zó, dat het nooit meer goed te maken is. Luister naar de straf die Ik je geef. Je bent een boer. Maar op je akker zal nooit koren groeien. Je moet altijd blijven zwerven.'

Toen had Kaïn spijt. 'Ik heb iets heel, heel ergs gedaan,' zei hij. 'Ik ben bang dat de mensen mij zullen doodslaan als ze te weten komen wat ik heb gedaan.'

'Nee, Kaïn,' zei God. 'Daar hoef je niet bang voor te zijn. Ik zal je met een teken beschermen.' Toen zweeg God.

Kaïn sloop weg. Hij sloop voorbij zijn hut, en voorbij de akker die hij had omgespit. Toen begon hij te rennen. Hij wilde weg! Hij wilde niet meer aan Abel denken. Maar toch kon hij maar niet vergeten wat hij had gedaan, ook ver weg niet, in een vreemd land. Nergens vond hij rust.

Noach bouwt een schip

Vele jaren later waren er eens een vader, een moeder en drie zoons. De jongens heetten Sem, Cham en Jafet. En de vader heette Noach.

Toen Adam en Eva in het Paradijs van de boom van goed en kwaad aten, werden zij daarvoor gestraft. Ze werden uit het Paradijs gezet. Maar de mensen in Noachs tijd maakten het zo bont dat God er spijt van had dat Hij hen geschapen had. Hij vond het zelfs beter als zij er niet meer waren.

Gelukkig maar dat Hij ook Noach en zijn gezin nog had. Zij hadden wél eerbied voor God. Ze bewerkten de aarde en zorgden er goed voor. Daarom mochten Noach en zijn gezin blijven leven van God.

Op een keer stuurde God Noach een bericht.

Nadat Noach dit bericht gekregen had, deed hij vreemde dingen. Hij ging naar het bos, hakte bomen om en zaagde er planken van.

‘Wat ga je maken, vader?’ vroeg Sem.

‘Ik denk een kippenhok,’ zei Cham.

‘Nee man, een schuur!’ riep Jafet.

Maar Noach zei niets. Hij werkte rustig door.

Eindelijk zagen ze wat vader bouwde. Een schip! Daar begrepen ze niets van. Er was in de verste verte geen water in de buurt!

De mensen die het zagen, lachten Noach uit en zeiden: ‘Moet je kijken, Noach is gek geworden!’

Maar Noach stoorde zich niet aan de mensen.

Het werd een vreemd schip. Het had drie dekken en een dak. Die dekken waren verdeeld in grote en kleine hokken. In het dak kwam een raam, en in de zijmuur een deur. Zo’n schip heet een ark.

De jongens hielpen hun vader. Maar ze wisten nog steeds niet waarom hij die ark bouwde.

Eindelijk was het helemaal klaar.

Toen zei Noach: 'Nu zal ik jullie vertellen waarom ik deze ark heb gemaakt. God zelf heeft het mij opgedragen. Hij wil de hele aarde laten overstromen. Omdat er zo veel slechte mensen wonen. Maar wij mogen op het schip gaan. En niet alleen wij, maar ook alle dieren, van ieder twee: een mannetje en een vrouwtje.'

'Dus daar zijn al die hokken voor!' riep Sem.

'Precies,' zei Noach. 'Maar voor wij de dieren gaan vangen, moeten we voedsel verzamelen. Veel voedsel. Voor ons en voor de dieren. Over zeven dagen is het zover. Dan zal het gaan regenen.'

Vader, moeder en de jongens waren dankbaar dat God hen wilde redden. Maar ze hadden verdriet om de andere mensen. Hadden die nu ook maar naar God geluisterd!

Eindelijk waren alle dieren aan boord. Twee olifanten, twee hon-

den, twee poesjes, twee duiven, twee kikkers, twee meesjes. Verzin zelf maar wat voor dieren er nog meer waren.

Toen kwam de dag dat God zei: 'Morgen moeten jullie ook in de ark gaan. Ik zal zelf de deur achter jullie dichtdoen.'

De eerste nacht dat ze aan boord sliepen, begon het te regenen. De regen kletterde op het dak. Toen ze opstonden, zagen ze overal plassen. De plassen werden vijvers en de vijvers werden meren. Elke dag steeg het water op de aarde verder. Want het werd niet meer droog.

Uiteindelijk werd de ark door het water opgetild. Hij dreef!

Veertig dagen en veertig nachten bleef het regenen. Toen waren zelfs de hoge bergen door het water overstroomd. Als Noach en zijn gezin uit het raam keken, zagen ze alleen maar water.

Toen vond God dat het genoeg was. Het hield op met regenen.

Een nieuw begin

Wat was het opeens stil toen het niet meer regende. De druppels kletterden niet meer op het dak. Iedereen was blij, want ze zaten nu al veertig dagen en nachten opgesloten in de ark!

Moeder zette een raam open. Er waaide een frisse wind naar binnen.

Diezelfde wind zorgde er ook voor dat het water weer langzaam begon te zakken.

Nóg zeven maanden later voelden ze een schok. Wat was dat? De ark was vastgelopen op de top van een berg. Die berg heette de Ararat.

Daar zaten ze nu. Elke dag konden ze duidelijk zien hoe ver het water zakte. Maar of de aarde aan de voet van de berg al droog was, dat wisten ze niet.

Ze zaten nu al tien maanden in de ark. Noach wachtte nog veertig dagen. Toen leek het of de toppen van de bergen zichtbaar werden.

Noach liep langs de vele hokken. Hij zocht een flinke sterke vogel. Hij koos de raaf.

‘Ik zal hem loslaten,’ zei hij. ‘Komt hij terug, dan heeft hij nergens kunnen rusten. Maar blijft hij weg, dan kan hij een nest bouwen.’

Door het raam vloog de raaf weg. Ze keken hem na tot ze hem niet meer zagen.

Tegen de avond zagen ze aan de horizon een zwarte stip. De stip werd steeds groter. Het was de raaf. De aarde was dus nog niet droog.

Een tijdje later liet Noach een duifje uitvliegen. Ze hoopten dat het weg zou blijven. Maar nee, de duif kwam ook terug. Noach stak zijn hand uit het raam en doodmoe ging de duif erop zitten.

Zeven dagen later probeerde Noach het nog eens met de duif.

Zou de duif de ark weer opzoeken?

Ze stonden tegen de avond bij het raam uit te kijken. Daar kwam

ze opnieuw aanvliegen. Maar dit keer droeg ze in haar snavel een fris groen olijfblaadje.

‘De bomen krijgen dus weer bladeren!’ riep Noach.

Dat was goed nieuws! Er was weer vrede tussen God en de mensen!

Het duifje werd binnengelaten, maar toen het zeven dagen later weer naar buiten mocht, bleef het weg. Het water was dus zo ver gezakt dat de duif op de aarde kon leven.

‘Mogen wij nu ook van boord, vader?’ vroeg Sem.

‘Ik wacht nog op een bericht van God,’ zei vader. ‘Hij deed de deur achter ons dicht. Hij zal ons ook zeggen wanneer we die weer open mogen doen.’

En het bericht kwam.

God zei: ‘Ga uit de ark. Laat ook de dieren vrij.’

Wat een opwinding! Zodra de loopplank uitgelegd was, drongen de dieren naar buiten. In een oogwenk waren ze verdwenen.

Toen volgde Noach met zijn gezin. Maar voor hij de berg afdaalde, bouwde hij net als Kaïn en Abel een tafel van stenen. Hierop legde hij zijn geschenken voor God en hij stak ze in brand.

Toen de rook opsteeg naar de hemel zei God: 'Nu zal Ik met de mensen op aarde een verbond sluiten, een afspraak dat zo iets nooit meer zal gebeuren.'

En God zei dit niet alleen, Hij liet het ook zien door een teken: een brug van mooie kleuren tussen de hemel en de aarde. Dat was de regenboog.

Dus als je een regenboog ziet, weet je weer dat God beloofd heeft om nooit meer de hele wereld te laten overstromen.

